

Arrest

nr. 145 371 van 12 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad LOKEREN, vertegenwoordigd door de burgemeester
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Lokeren van 26 september 2014 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter), en van de beslissing van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie van 23 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Beide beslissingen werden op 27 oktober 2014 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 april 2011 trad verzoekster in Turkije in het huwelijk met de heer E.M.

Op 30 juni 2011 diende verzoekster een visumaanvraag lang verblijf in teneinde haar echtgenoot, de heer E.M, in België te vervoegen. Bij beslissing van 20 november 2011 werd de afgifte van een visum type D geweigerd.

Op 16 maart 2012 diende verzoekster opnieuw een visumaanvraag lang verblijf in teneinde de heer E.M. in België te vervoegen. Bij beslissing van 10 september 2012 werd de afgifte van een visum type D opnieuw geweigerd omdat volgens de gemachtigde de echtgenoot van verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster kwam op onbepaalde datum het Rijk binnen.

Op 13 mei 2014 verliet verzoekster zelfstandig het Rijk en vertrok met haar minderjarig kind E.A.T. naar haar land van herkomst .

Op 15 september 2014 diende verzoekster bij het gemeentebestuur van de stad Lokeren een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 26 september 2014 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lokeren ten aanzien van verzoekster en haar minderjarig kind de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam : E.N. (...)

+ kind E.A.T., (...)

heeft zich op 15.09.2014 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde voorzien in artikel 12bis § 1 van de wet van 15.12.1980.”

Op 27 oktober 2014 werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoekster ter kennis gebracht, dat op 23 september 2014 door de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie werd genomen.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw

E.N. (...)

Dit geldt eveneens voor het kind E.A.T.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op 26/11/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2°: het legaal verblijf in België is verstreken."

Op 3 december 2014 diende verzoekster een nieuwe verblijfsaanvraag in op grond van de artikelen 9bis, 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1 In zijn nota met opmerkingen verzoekt tweede verweerder om buiten de zaak te worden gesteld voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter), aangezien hij deze beslissing niet heeft genomen. De Raad stelt vast dat deze eerste bestreden beslissing werd getroffen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lokeren, zodat kan worden ingegaan op het verzoek van tweede verweerder.

2.2 De Raad stelt aan de hand van het rechtsplegingsdossier vast dat de griffie van de Raad per aangetekend schrijven van 5 januari 2015 met ontvangstbewijs de stad Lokeren kennis gaf van onderhavig beroep en eerste verweerder uitnodigde om met toepassing van artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet een administratief dossier en een nota met opmerkingen neer te leggen.

Echter, eerste verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend en geen administratief dossier neergelegd.

Artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurdt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn."

De Raad stelt eveneens vast dat eerste verweerder niet ter terechtzitting verschenen is, hoewel hij blijkens het rechtsplegingsdossier nochtans regelmatig werd opgeroepen voor de terechtzitting. De Raad wijst op artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

3. Over de ontvankelijkheid

Tweede verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, namelijk het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat verzoekster niet betwist dat haar legaal verblijf in het Rijk verstreken is en dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). In dezelfde zin kan geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een

verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in het tweede en derde middel de schending opgeworpen van respectievelijk artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tweede verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

Omwille van het voorgaande wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing (bijlage 15ter), voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht als algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Zij stelt eveneens dat in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat zij niet niet zou voldoen aan geen enkele voorwaarde voorzien in art. 12bis§1 Vw.

3. Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat geenszins door verweerder een overzicht werd gegeven van de bewijsstukken welke door verzoekster neergelegd werden, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsverplichting en van de motiveringsplicht.

Dat verweerder gehouden was rekening te houden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken en te motiveren waarom deze stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld in het artikel 12bis §1 van de Vreemdelingenwet.

Dat in elk geval verweerder tevens gehouden was verzoekster uit te nodigen bijkomende stukken neer te leggen.

Dat verzoeksters rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht door verweerder ernstig worden geschonden.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen .

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

Verzoekster werpt onder meer de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betoogt onder meer dat eerste verweerder geen overzicht heeft gegeven van de bewijsstukken die door verzoekster werden neergelegd en niet heeft gemotiveerd waarom deze stukken niet konden worden weerhouden als bewijs dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing het volgende vermeldt als reden waarom verzoeksters verblijfsaanvraag niet in overweging wordt genomen en niet wordt doorgegeven aan de minister of zijn gemachtigde:

“(…) omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde voorzien in artikel 12bis § 1 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad wijst er echter op dat, zoals aangehaald in punt 2.2 van dit arrest, eerste verweerder geen administratief dossier heeft neergelegd. De Raad kan dan ook niet nagaan welke documenten verzoekster bij haar verblijfsaanvraag heeft ingediend, en of eerste verweerder op grond van die documenten in redelijkheid kon stellen dat verzoekster niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet heeft overgelegd..

Evenmin kan de Raad nagaan over welke feitelijke gegevens eerste verweerder precies beschikte op het ogenblik dat hij de eerste bestreden beslissing nam en vaststelde dat verzoekster voldoet aan geen enkele voorwaarde voorzien in artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, en of hij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

Daar eerste verweerder deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt hij de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Om deze reden dient de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

4.2 In een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Door verweerder werd evenmin verzoekster gehoord aangaande haar gezins- en familielevens in België.

Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

Artikel 7 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund, is een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.

Wanneer verweerder de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezinsleven in België en met het hoger belang van verzoeksters kind.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw., geen enkele afweging is gebeurd."

Verzoekster voert onder meer aan dat tweede verweerder, in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen enkele afweging heeft gemaakt met betrekking tot verzoeksters gezinsleven in België en het hoger belang van haar kind, en hierover ook geenszins motiveerde in de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zoals verzoekster terecht aanvoert, blijkt uit deze bepalingen dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van betrokkene in het licht van de meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag.

De Raad stelt vast dat noch uit de motivering van het bestreden bevel, noch uit het administratief dossier blijkt dat tweede verweerder voorafgaand aan zijn beslissing tot afgifte van dit bevel rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekster en met het hoger belang van haar minderjarig kind, E.A.T.

Zo bevindt zich in het dossier geen synthesesnota in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch enig ander document waaruit zou blijken dat tweede verweerder deze elementen in zijn beoordeling heeft betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde wel degelijk op de hoogte was van verzoeksters gezinsleven in België. Zo bevindt zich in het administratief dossier onder andere een schrijven van de stad Lokeren van 23 september 2014, waaruit blijkt dat verzoekster met haar dochtertje en haar echtgenoot, de heer E.M., op hetzelfde adres zou wonen, en waarbij onder andere een kopie van het huwelijksboekje van verzoekster en de heer E.M. is gevoegd. Ook uit andere stukken in het administratief dossier, waaronder een document aangaande de visumaanvraag van 22 maart 2012, blijkt dat verzoekster met de heer E.M. gehuwd is op 15 april 2011 en zwanger was van hem (foto echografie). Verder blijkt uit verschillende uittreksels uit het Rijksregister in het administratief dossier dat de heer E.M. wettelijk verblijf heeft in België (F+kaart) Bovendien wordt ook niet betwist dat de verblijfsaanvraag die verzoekster op 15 september 2014 indiende in toepassing van de artikelen 10 en

12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en die aanleiding gaf tot de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter), juist was gericht op gezinshereniging met de heer E.M. Tot slot stelt tweede verweerder zelf in de nota dat het gekend is door de verwerende partij dat verzoekster in België verblijft waar zij een leven zou opgebouwd hebben en waar de vader van haar kind woont.

Tweede verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen in het geheel niets aangaande de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede stelt de Raad vast dat tweede verweerder in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM thans opwerpt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een gezinsleven te onderhouden met de vader van haar kind, de heer E.M, aangezien de visumaanvragen die verzoekster in 2011 en 2012 indiende teneinde de heer E.M. in België te vervoegen telkens werden geweigerd en aangezien verzoekster op 13 mei 2014 zelfstandig met haar dochtertje naar haar herkomstland terugkeerde. Verder stelt tweede verweerder dat verzoekster niet aantoonde op welke wijze geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van haar kind, nu zij de verblijfsstatus van verzoekster dient te volgen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat een dergelijke *a posteriori* motivering met betrekking tot het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind niet kan verhelpen aan het feit dat nergens blijkt dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing met deze elementen heeft rekening gehouden, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Bijkomend merkt de Raad op dat uit het administratief dossier overigens blijkt dat de visa werden geweigerd omwille van onvoldoende bestaansmiddelen in hoofde van de heer E.M, volgens de gemachtigde, en niet omdat aan de oprechtheid van het huwelijk of gezinsleven werd getwijfeld. Tweede verweerder erkent, zoals *supra* gesteld, dat de vader van het kind van verzoekster in België verblijft. Hoe dan ook wordt vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, het bestaan van een band tussen het minderjarig kind en zijn ouder aanvaard die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind zelfs niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35), laat staan dat een kortstondige terugkeer van het kind met de moeder deze band zou verbreken. Tot slot is het de Raad geheel onduidelijk waarom het volgen van de verblijfsstatus van verzoekster en niet van de vader met verblijfsrecht, per definitie conform het hoger belang van het kind zou zijn (RvS 18 december 2012, nr. 221.809).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad een schending vast van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het derde middel is in de besproken mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien noch de overige onderdelen van het derde middel, noch het tweede middel tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerders.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lokeren van 26 september 2014 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter), en de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, van 23 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES